

DOMÈNEC UMBERT

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL, CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

«Hi ha el risc de la Barcelona-aparador»

No cal parlar només del foc en ple mes d'agost, sobretot enguany que la prevenció i la coordinació en l'extinció estan venent els incendis. Ni només de la pesta equina.

Cal parlar de la relació amb Madrid, de la reforma de l'Estatut o del reequilibri social i territorial. Perquè Miró i Ardèvol és dels polítics que parlen.

Josep-Ma. Pasqual

Senyor Miró i Ardèvol, ¿la declaració de Catalunya zona lliure de pesta equina, és important?

—És la garantia necessària perquè les proves hípiques es puguin celebrar. Establint diverses fronteres sanitàries dins del mateix estat.

La divisió sanitària no té per què resseguir fronteres estatals. Per exemple, fa uns anys, a Bèlgica, hi va haver brots de pesta porcina africana i aleshores una part va quedar tancada i l'altra lliure.

Per tant, des del punt de vista sanitari-administratiu no és cap fet nou, i tant és així que jo estic convençut que si no fos Catalunya la que ho plantejés, amb totes les connotacions que això comporta, ja hi hauria la declaració, el govern central hauria intervingut i no hi hauria més problemes. Moltes decisions portades a Catalunya no serien comprensibles si no hi hagués aquest rerepaís al darrere per part del govern central. Per a ell és més important que Catalunya no sigui una unitat administrativa diferenciada d'Espanya, des del punt de vista sanitari, que tenir la garantia que es puguin celebrar els Jocs Olímpics.

—¿Així, doncs, el govern central es molesta?

—Molestar no sé si és una expressió de reflexió política, els estats no es *molesten*, els estats prenen mesures en defensa dels seus interessos. Jo no diria que es va molestar, diria que va reaccionar, com ha fet altres vegades, impedit l'exercici d'una competència que Catalunya té, la d'establir una política sanitària pròpia.

—¿El seu departament i el Ministeri d'Agricultura entren en conflicte sovint?

—El cas de l'agricultura, per tractar-se d'una competència exclusiva (com la cultura), ha generat més modificacions amb l'entrada de l'estat espanyol en la Comunitat. És on s'expressen d'una forma més espectacular les contradiccions a què està sotmès l'Estat de les Autonomies i on sorgeixen més recursos i més conflictes.

—A nivell de gestió personal, ¿vostè i el ministre s'entenen? ¿Influeix que un conseller i un ministre de la mateixa àrea s'entenguin o és un problema de la matèria que gestionen?

—Home, jo diria que és bo que s'entenguin bé. Pot influir. Evidentment les relacions personals en política tenen molta importància, sobre tot si la re-

lació és relativament freqüent, però per sobre de tot jo el que diria que pesen són el que podríem anomenar les condicions subjectives. Una bona relació personal pot ajudar, però difícilment pot superar unes condicions subjectives que siguin contràries a allò que un defensa. És relativament fàcil tenir bones relacions personals en un món en què uns estrenyen i els altres aguanten o arronsen a base d'anar concedint tot el que l'altre vol. Quina millor manera que vostè i jo ens puguem entendre, si tot el que vostè vol i demana jo li ho vaig donant i li dic que sí. En el moment que em planti, segurament em trobarà antipàtic. Això també és un factor que pot influir, naturalment.

—¿Vostè i el Sr. Romero es troben antipàtics entre si?

—No el trobo antipàtic, ni de bon tros, i la seva opinió sobre mi haurà de preguntar-li-la a ell.

—¿I s'entenen quan tracten de l'autonomia?

—No gens ni mica. Ell té una concepció perfectament mesetària.

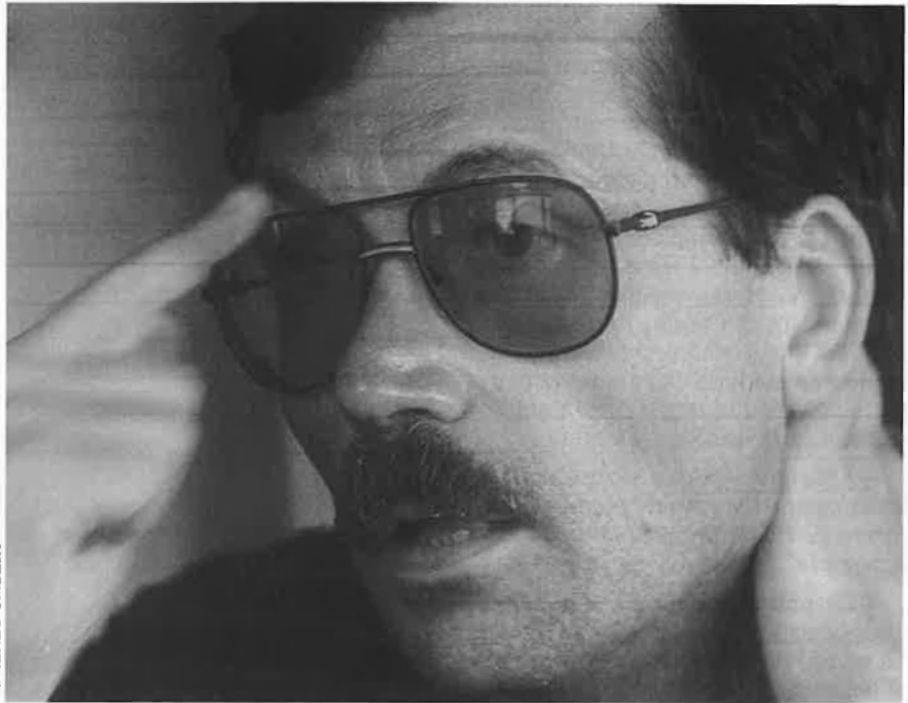
—*El següent pas al malentès polític és recórrer al Tribunal Constitucional i que faci d'àrbitre. ¿Un arbitratge qüestionat?*

—Clarament. És lògic per dues raons. Els tribunals estan formats per persones que obeeixen pautes culturals, idees i esquemes propis, aleshores, ¿què determina la garantia del Tribunal? La seva independència, evidentment, però també la forma com és triat. Un Tribunal Constitucional que ha de determinar problemes de règim de competències entre nacionalitats i un estat, no pot ser que estigui configurat per persones que elegeix només el govern central. No pot ser. I em sembla que aquí és on hi ha el principi de desconfiança.

Després de deu anys de rodatge, es veu clar que hi ha problema institucional. L'Estatut no ens garanteix l'autogovern en el grau i la manera necessària per a Catalunya. Aquí hi ha l'arrel del problema. Podríem arreglar el Tribunal Constitucional i segurament contribuiríem a obtenir alguna millora sensible, però al cap d'un temps ens tornariem a queixar perquè l'arrel continuaria intacte. L'arrel és l'autonomia, quina autonomia tenim, quin valor té...

—*Una recent sentència del Tribunal Constitucional sobre la pesca del coral ha fet dir a algú que si segueix per aquest camí ja es podria tancar la Direcció General de Pesca...*

—Això, dit així, no. Però, en part, sí. No és així perquè des del punt de

«L'Estatut no ens garanteix l'autogovern en el grau i la manera necessària per a Catalunya».

vista pràctic les sentències del Tribunal Constitucional només afecten allò que decideixen, en aquest cas sobre la pesca del coral, que és un aspecte molt minso. Només aquesta sentència no representa una alteració important de competències. La filosofia jurídica que està implícita en la sentència i que aquesta filosofia es continuï aplicant sobre altres sentències pendents que hi ha sobre pesca, sí que generarien un risc.

—*També recentment s'ha aixecat la suspensió que impedia que el Cos d'Agents Rurals utilitzés armament... Al seu departament també té articles suspesos de la Llei de Cambres, de la Llei de Pesca..., ¿està molt limitat per les lleis que no pot aplicar?*

—L'any passat, Agricultura va fer vuit lleis i en la meitat hi va haver intervenció de l'estat. És lògic, en el moment en què es legisla molt enmig d'un procés cada vegada més gran de laminació de competències. Però fins ara les sentències del Tribunal Constitucional en matèria d'Agricultura eren particularment favorables. La primera sentència que conté elements desfavorables ha estat concretament aquesta del coral. En portàvem sis, fins ara, que ens havien donat sempre la raó, tot i que això tampoc vol dir massa cosa perquè el Ministeri d'Agricultura es caracteritza per ser bastant matusser jurídicament i aprofita molt el mecanisme de la suspensió, encara que no tingui gaire base jurídica. Aquest sis a un, doncs, tampoc vol dir gaire, quan

el que el Ministeri a vegades busca és més la suspensió de la norma que no la sentència definitiva.

—*Amb l'entrada a les Comunitats Europees, ¿el poder autonòmic quedarà més laminat?*

—Amb l'entrada, qui perd competències és l'estat central. En Agricultura és molt clar. Hi ha dos blocs diferenciats, l'estructura agrària i els preus. A la Comunitat, la política d'estructures està regulada amb caràcter molt general, en canvi, els preus estan regulats molt de manera directa. Així, és el govern central qui per competència i per poder tenir treballant els milers de funcionaris que té, envaeix el terreny de les estructures agràries, que eren competència exclusiva autonòmica. No és el fet d'ingressar a les Comunitats el que lamina l'autonomia, sinó l'actuació política que adopta el govern central de l'estat com a conseqüència de l'entrada.

—*Si li sembla, passem a parlar de l'Estatut. Vostè s'ha mostrat obertament partidari de reformar-lo; el seu partit, en canvi, no ha passat mai d'insinuacions...*

—Ha fet més que insinuar-ho, per exemple en l'últim Congrés. La posició oficial de Convergència en l'últim Congrés és la de considerar que es poden produir les condicions perquè s'hagi d'anar a la revisió de l'Estatut. La diferència no està en revisió de l'Estatut sí o no, sinó en el moment en què s'ha de demanar.

—És a dir, que només s'espera trobar un moment idoni.

—S'està esperant el moment idoni, que les condicions polítiques siguin les adients, s'està esperant la confirmació definitiva que l'Estatut és l'última via. Hi ha diverses actituds d'espera, no només una. Però en el si de Convergència hi ha una coincidència altament majoritària que l'Estatut tal com s'aplica és obertament insuficient per als interessos de Catalunya. I en aquest marc, el que jo defenso és avançar de manera immediata cap a un procés de mobilització que tingui com a conseqüència la revisió de l'Estatut.

—¿Vostè pensa que si se sometera actualment a l'aprovació popular la reforma de l'Estatut, seria àmpliament acceptada?

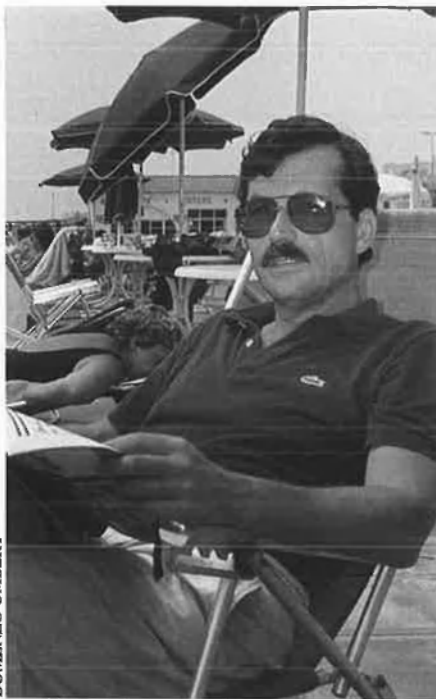
—Després d'una àmplia campanya d'explicació del perquè, sense dubte. La revisió de l'Estatut no és el principi de, sinó el final d'un procés social, primer i, com a conseqüència, després polític, en el qual la població de Catalunya pren consciència de quin és el límit a què es veu sotmesa i si aquest límit és arbitrari o no quant al dret que té a autogovernar-se. Qualsevol manifestació de la voluntat popular o referèndum vénen al final del procés, no abans. El que passa és que per prudència nosaltres som els primers que no expliquem amb prou detall i abast les terribles limitacions i arbitriats a què es veu sotmesa Catalunya. A partir que el coneixement fos ampli, no tinc cap dubte que la majoria de la població de Catalunya voldria la revisió de l'Estatut.

—Ara vénen unes eleccions generals. Per cert, ¿vostè sap si seran a la tardor? ¿O a la primavera?

—No. No tinc el do de l'endevinació. Caldrà esperar al 25 d'agost o a l'1 de setembre per saber si seran el 28 d'octubre.

—I no com a endeví, sinó com a polític, ¿què en pensa?

—És difícil dir-ho. Juguen dos factors. Tots els indicadors diuen que seran a l'octubre: les mesures econòmiques, una declaració de renda que l'any que ve no serà tan positiva... Només hi ha un indicador més subjectiu que pot tenir pes: la inèrcia del que governa. Pot dir «en aquest moment tinc majoria absoluta i no tinc cap raó per a anar a una situació d'incertesa com la que plantegen unes eleccions. Per tant, m'espero i mentrestant faig la política que faig, que ja em va bé i no tinc per què precipitar-me».

DOMÈNEC UMBERT

«Predir si hi haurà eleccions generals a l'octubre és difícil a causa de la inèrcia del govern».

—Fa uns anys, vostè va ser coautor del llibre *La Catalunya pobra, també ja fa uns anys que vostè és part del govern de Catalunya. ¿S'han trencat els desequilibris socials i territorials o aquesta situació no es podrà trencar?*

—Jo crec que el govern de la Generalitat ha fet un esforç important en matèria d'infraestructura, de mitjans de producció, d'equipaments sanitaris escolars i esportius, etc. La pobresa era una expressió molt literària dels desequilibris territorials i avui el mapa de Catalunya pobra presenta uns aspectes diferents, per exemple, el Pallars Sobirà és en teoria una de les comarques més deprimides de Catalunya, és la comarca que es troba en pitjors condicions dins de les de muntanya, però l'última renda per càpita és pràcticament igual a la del Baix Llobregat, és a dir, hi ha factors relatius (subvencions més fortes al Pallars) i el capítol de l'autoconsum pràcticament zero al Baix Llobregat, però molt important en les comarques de muntanya. Ens queda un nucli difícil de vèncer a la part de les Garrigues, de secà, la Terra Alta, el Priorat i la part de la Ribera d'Ebre. Les comarques de muntanya tenen limitacions, però han anat millorant.

Amb això vull dir que hi ha hagut una modificació important i que el mapa que hi havia aleshores queda alterat. No vol dir que el problema no subsisteix sota altres dimensions, per a mi el problema més gran és de cara als

propers anys per la formació d'un nou tipus de pobresa d'abast no tan territorial, una pobresa molt més intersocial, que afecta tant el camp com la ciutat, aquest quart factor econòmic emergent en una societat amb un creixement econòmic però amb un conjunt de gent que no el pot seguir. Crec que Catalunya ha fet camí, té un risc; la dinàmica dels Jocs Olímpics que poden portar una concentració sobre l'entorn de Barcelona, moltes vegades per mimetisme, no per necessitat. Aquest risc del mimetisme, de l'espectacularitat, de poder sortir als diaris, de confondre la falsa modernitat amb un procés real de modernitat, aquest risc com a efecte dels Jocs i l'aparador en què s'ha convertit Barcelona, hi és. Però crec que el president Pujol en aquest sentit està portant la conducció moltes vegades contra la moda, contra criteris que poden aparèixer en el si de la pròpia casa que em sembla una garantia, però el risc potencial hi és. Per tant, jo diria transformació positiva en el transcurs d'aquests deu anys, modificació positiva de la situació i un risc potencial que encara no ha cristal·litzat però que cal no perdre'l de vista.

—L'última pregunta. Els mesos de juliol i agost hi ha un parell de paraules com sequera i foc, i també la paraula aigüat o tempesta, que a vostè el deuen preocupar. Faci un balanç molt sintètic de totes elles.

—Aquest any la sequera és terrible perquè és una sequera acumulada. El 1986 va ser l'estiu més sec dels últims 40-50 anys, però enguany, a més de ser —fins ara— un estiu molt sec, venim d'un any en general molt sec, de set mesos molt secs, per tant, una situació extrema que feia anys que no es donava. Des del punt de vista dels incendis, cremarem algunes hectàrees més que l'any passat, però l'any passat va ser extraordinari, pràcticament no es va cremar res, d'hectàrees arbrades no vam arribar a 1.000, Catalunya té, aproximadament, un milió cent mil hectàrees arbrades, enguany passarem de les dues mil hectàrees. Però si la cosa continua com fins ara, a l'hora de fer balanç jo estaré més content enguany que l'any passat, ja que encara que vam obtenir bons resultats, també era més fàcil ja que hi va haver pluges més distribuïdes i aquest any s'està posant a prova el model de prevenció, la bona coordinació i l'extinció a prova de situacions extremes. Jo trobo que està funcionant força bé. Si continuen com fins ara les condicions, el balanç d'enguany serà terriblement positiu. □